

Budapesti vonatkozó újságok

nyozás

652

Szerző: *Egyed*

Cím: *Egy napi szellemi munkáért hat korona*

Forrás: *Déli Hírlap*

Hely

Idő

"1918"

Személy

Bp.

1918. IX. 27.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(C)

Egy napi szellemi munkáért hat korona

Fehér rabszolgák a „Nemzetközi Cimirodában” — Ezer címért hat koronát fizetnek

(A Déli Hírlap tudósítójától.) A béke boldog napjaiban a cimirást talán még a jövedelmezőbb foglalkozások közé lehetett sorolni. Békében ezer címért három koronát fizettek, amiből valahogy szűkösen még meg is lehetett élni. Ma hat koronát fizetnek ezer címért a cimirodák, német címekért hetet, de ezret alig lehet megírni egy nap alatt, legföljebb hét-nyolc százat.

Kíváncsi voltam, hogy kik azok, akik a konjunkturák háborújának öledik esztendejében is cimirásra kénytelenek fanyalodni. Elmentem tehát az Arany János-utca 18. szám alatti Nemzetközi Cimirodába és felcsaptam egy délutánra cimirónak.

A Nemzetközi Cimirodában

Az Arany János-utca 18. szám második emeletén van a Nemzetközi Cimiroda. A régi roszszagu ház kapuja alatt aranyos cégtábla hirdeti az előkelő „Nemzetközi” vállalat nevét. A piszkos lépcsőkön felbotorkálok a második emeletre, egy butorozatlan előszobán keresztül bejutok az irodába. Az irodában az íróasztalnál egy komoly hölgy görögdinnyét eszik. Köszönök és azt mondom:

— Kérem szépen, címeiket szeretném írni.

A kisasszony előbb tetőtől-talpig végigmustrál, aztán megkérdezi:

— Szépen tud írni?

— Hát kérem. — feleltem — majd meg latszik látni.

Erre a kisasszony elém tett egy iv papírt és azt mondta, írjak rá valamit. Kérdeztem, mit írjak. Azt mondta: akármit. Erre odairtam, hogy: *éljen az általános titkos választói io!*

A kisasszony elolvasta, bölintott, ez valószínűleg a *szépirásra* vonatkozott, aztán megkérdezte:

— Maga szocialista?

— Az vagyok, könvörgöm. — feleltem.

— *Na, ugy is néz ki!* Hát csak menjen oda a másik szobába, mindiárt kap munkát.

A hölgyterem

Bementem a másik szobába, itt csupa nők ültek és címeiket írtak. Tizenkét éves iskolásleánvtól hatvan esztendősnagymamáig minden életkor képviselve volt a hölgyek között. Lehetek vagy tizenötven. A hölgyek, különösen a fiatalabbak, vigan trécseltek egymással, az idősebbek szent ambícióval és néma komorsággal rótták a betűket a

cimszalagokra.

Csendesen kerültem az egyik székre és vártam. Egy csitri kis leány egyszerre csak odaszól nekem:

— Kérem, tessék bemenni a másik helyiségbe, ez itt a hölgyterem.

Tudomásul vettem, hogy a Nemzetközi Cimiroda szigorú erkölcsi alapon áll és a szétválasztási rendszer híve. Meghajtottam magam a hölgyek előtt és bementem a másik helyiségbe.

A férfiak

A másik helyiség még nyomorúságosabb volt, mint a „hölgyterem”, itt férfiak dolgoztak kis asztalok mellett. Az asztalokban mélyített tintatartók voltak, mint az iskolás padokban. A falakon kis nyomtatott táblák a következő felirással:

Az utolsó boríték, cimszalag, vagy egyéb nyomtatvány a munka félbehagyásakor okvellenül a füzetbe teendő. Ellenesetben az illető azonnal elbocsáttatik.

Nagyon megijedtem és rögtön megkérdeztem egy szelid arcú öreg urtól, hogy mit jelent az, hogy a *füzetbe teendő?* Az öreg ur megmagyarázta, hogy a címeiket egy füzetből kell majd kiírom és az utolsó példányt azért kell majd a füzetbe tennem, hogy tudja a Nemzetközi, hogy hol hagyta abba az írást.

Még egy másik nagy tábla is volt a falon, ezen a címzések voltak felsorolva.

rolva.

Kegyelmes, méltóságos és nagyságos urak

Az volt a táblán, hogy

A közéletben előforduló címzések:

Főmagassága és fősztelendő: 1. Hercegprímás, 2. bíbornok.

Nagyméltóság: 1. Miniszterek, 2. kuriai elnök, 3. v. b. t. t., 4. tábornok, 5. Horvátország bánja, 6. nagykövet, 7. Szent István-rend, vaskorona-rend és Lipót-rend nagykeresztesei. A többi nagyságos.

Méltóságosok: 1. a gróf, 2. a báró, 3. főrendiházi tag, 4. a püspök, 5. a prépost, 6. a prelátnak, 7. a lovagrendek kiskeresztesei, 8. a képviselőházi elnök.

Még fel volt sorolva egy csomó más méltóságos hivatal. A cimirók nem voltak felsorolva egyik kategóriában sem. (Azt hiszem, azok csak tekinteteseek.)

Nemsokára bejött egy kisasszony, elém tett egy csomó cimszalagot, meg egy zöld füzetet, a zöld füzetben csupa nagytiszteletű református lelkész volt felsorolva, ezeknek a címeit kellett nekem leírni a szalagokra. A tiszteletes urak csupa ó betűvel kezdődő községben laktak: Ócsa, Ócsfalva, Ógyalla, Oláhbretyó, Olaszbicske, Óbecse stb., — így következtek betűrendben egymásután a helységnevek.

Keressd az asszonyt

Mellettem egy szelid arcú öreg ur ült. Megkérdeztem, hogy mit fizetnek

1918

a munkáért? Az öreg elmondotta, hogy ezrenként 6 koronát fizetnek, de hetnyolcszáznál többet nem igen lehet egy nap alatt megírni. Megkérdeztem az öreg urat, hogy miért nem vállal valami más, jövedelmezőbb állást? Az öreg ur titokzatosan sugta a fülembe a választ:

— *Nőtartás miatt.* Tudniillik különválva élek az asszonytól, ő pedig, akárhova megyek, *rögtön lefoglaltatja a fizetésemet.* Ezt az öt koronát meg nem tudja lefoglaltatni.

Igazat adtam az öreg urnak, közben hat óráig én is megírtam vagy négyszáz címszalagot. Jött a leszámolás. A nemzetközi kisasszony megkérdezte:

— Hetenként vagy naponként óhajtja a fizetést?

— Naponként — feleltem.

A kisasszony erre belenyult a fiókba és kifizetett nekem összesen két korona és negyven filléretet Délután kettőtől este hatig tartó munkáért. Az öreg ur öt koronát kapott. Egy nagy hórtárcát vett elő, abba tette a papírforintosokat. Olyan volt a tárca, mintha tele lett volna ezresekkel. A nemzetközi kisasszony még megkérdezte, hogy holnap is eljövök-e? Mondtam neki, hogy igen. Ezuton kérek bocsánatot elmaradásomért.

Egyed Zoltán